

Carta als Reis Mags

written by Sebastià Sardiné | 5 de gener de 2021

Apreciats Reis Mags d'Orient,

A l'Occident de la mar Oceana, també n'hi havia, de reis mags. Els maies, en nàhuatl, al seu rei o cap l'anomenaven: Uei Tlatoani, o Hueyi Tlatoani, que vol dir "el gran orador". Els inques, en quítxua, l'anomenaven Willaq Umu, que significa "aquell que té la darrera paraula". Tots ells eren Cap d'Estat i de Govern, també de les Forces armades, com el vostre col·lega, el rei Felip VI i els anteriors monarques.

L'església, quan feu faula sobre els Reis de l'Orient que seguien l'estel cavalcant cap a Betlem, es varen oblidar que al món hi havia altres gents, Índies per descobrir, tot i que Déu sabia que hi eren, no convidant-los a participar en l'adoració del nou rei dels cristians. D'aquí el meu conte: *El rei Llefuga*, que relata com un principal del poble matxuca, a qui no li agradava el menjar que els conqueridors portaren, com tampoc el seu fer i els defugia anomenant-lo els invasors, llefuga.

Aquest rei de l'occident, omès per la història, fou el portador al rei de Natzaret d'uns presents més necessaris i útils que no pas l'or, l'encens i la mirra; li oferí les patates, els tomàquets, la pinya, les mongetes, el panís, el nopal o cactus d'on obtenir, d'un paràsit, el color porpra emprat pels cardenals, més exòtiques flors, fruites, verdures i productes ara necessaris que mai els ho agraiem prou, tot i no haver-lo convidat a oferir aquests presents al Pessebre.

Al final de la cavalcada, qui la faci, lluny de la vista dels Reis de l'Orient, amagat per l'Església i tradicions, sentireu un repic de timbals i un dansar dels vells indis, amb el genet rei Llefuga davant, sobre un cavall, a pèl, que fou expulsat des del primer viatge de Colom, per dictadors i oligarques, afavoridors de vergonyoses i nombroses migracions de

llatinoamericans.

Reis d'Orient i Occident, en aquest temps de pandèmia, no us demano pas que em porteu res. Manteniu-me el seny i la rauxa. Deixeu-me patir sol les absències dels traspassats per la Covid-19. Guardeu-ho tot per les pobres gents que a tort i a dret pateixen dictadures, guerres, fams, pandèmies i migracions, pel mal fer dels seus i nostres governs, Aiatol·làs, Uei Tlatoani, Willaq Wu, reconvertits en dictadors, o en populistes líders ultraconservadors que mal gestionen el món, a sa manera, contaminant l'entorn, devaluant les persones a mers productes de mercat, matriculats amb un QR inoculat en qualsevol vaccí a injectar, ens agradi o no, per a seguir mal subsistent en un món erràtic, que ha perdut el nord, a mesura que la tecnologia avença, retrocedint en proporció els valors i drets humans.

Reis d'Orient i d'Occident, en aquest minúscul indret que és Catalunya, d'ençà que ens conqueriren per raó de la força i per traïcions, ja no tenim res. Tampoc volem res, només allò que per la nostra cultura, llengua i esforç ens guanyem. Hi tenim dret. Als nostres Uei Tlatoani, grans oradors, els han fet callar. Presó i exili. De fet, no ho eren de Willaq Umu, perquè mai han tingut la darrera paraula en res. Mana Madrid. Legisla Madrid. Gestiona Madrid. Recapta Madrid. Sentència, condemna i sanciona Madrid, aplicant indults i amnisties a qui els convé, sota soroll de sabres. La Generalitat és un miratge. Tot el poder rau a Madrid. Són els que parlen, els que tenen la darrera paraula, mentre aquí, polítics professionals de res, gestionen la cosa pública sense capacitat per a resoldre res, barallant-se per engrunes, esmicolades en mil bocins, que com coloms de rambla, espigolen, en un estèril processisme que no clourà en les pròximes eleccions –n'hem fet tantes i tantes!– on la JEC jugarà les seves cartes, deixant o no als obsolets partits, formar un nou govern, sense cap capacitat efectiva, com demostren els eterns judicis i la seva repetició futura, si

els perd el poder. Mentrestant “tot el poble cantarà la melodia dels indignats”, en una altra legislatura més, curta o llarga, depenent de la reial Cort del Regne a qui vosaltres, Reis d’Orient, com a sistema, teniu delegat part del poder global que ho manipula i gestiona tot.

Ens diuen els poetes: “Si jo estiro fort per aquí, i tu l’estires fort per allà, segur que tomba...”, però “Som on som, val més saber-ho i dir-ho... tenim a penes, el que tenim i prou... un minúscul territori per viure-la –la història–”. Emperò, tanta resiliència és claudicació.